

Spomini ...

... na pobiranje "murk"

»Murke« so v podjunskem narečju kumare – tiste drobne, še mlade in kisle, ki mi že od nekdaj tako teknejo. A le, dokler so same zase. Kot priloge k malici ali kosilu jih nikoli nisem maral. Kadar smo z Oktetom Suha potovali in po uspešnem koncertu sedli k večerji, je moj sopevec Lienej vedno z veseljem prevzel mojo porcijo kumar. A to je že druga zgodba.

V sedemdesetih letih prejšnjega stoletja so v Podjuni mnogi kmetje gojili kumarice. Pobirati jih je bilo treba ob pravem času, ko so dosegle pet do sedem centimetrov popolne velikosti. Tudi moja mati in jaz sva med poletnimi počitnicami pogosto pomagala na kmetiji blizu Žvabeka.

Pot v dolino je bila kar dolga, zato sva si izposodila očetov moped – rdečega »sprinterja« – in v petnajstih minutah prispela na kraj dela. Ker pa zaradi starosti še nisem smel sedeti za krmilom, je bila vsaka vožnja povezana z nekoliko prehitrim srčnim utripom. Gorje, če bi me tedaj zasačili policaji pri »črni vožnji«! A vedno se je dobro izteklo.

Z mamo sva prispela pravočasno in varno, čeprav je bila vožnja v meglenih jutrih in ostrih ovinkih kar zahtevna.

Pobiranje kumaric pa je bilo naporno delo. Stokrat, tisočkrat si se moral skloniti, da si odtrgal te majhne, zelene dobrote. Ko je bila košara polna, sem jo odnesel k prikolicici na robu brazde, jo spraznil in se spet vrnil na kraj, kjer sem prenehal.

Ob nas je bilo vedno precej mladih – šolarjev in študentov – ki smo si na ta način prislužili nekaj denarja, tedaj še šilingov.

Najraje sem pobiral kumarice v bližini mlade, lepe deklice, dijakinje gimnazije. Nagovoriti se je nisem upal – bil sem preveč sramežljiv. Na tihem sem si zanjo izmislil ljubkovalno ime, ki pa naj ostane moja skrivnost.

Čas pobiranja »murk« je bil lep in naporen. Vonj po zemlji, megla, smeh med vrstami in drobne kumarice v dlaneh pa so mi ostali v najlepšem spominu.

